

minh cũng được.

5 phút sau, Lê Tùng xô cửa phòng 417 bước vào. Một sự may mắn lạ lùng đã giúp chàng đủ tiền thuê phòng, trả nợ và tiêu pha. Lê Tùng mỉm cười một mình. Đèn được bật lên, chàng cảm thấy lòng nao nao. Chàng vừa tìm lại không khí quen thuộc của những ngày sống tự do. Đáng diệu xúc động, chàng ngồi xuống đệm. Cái đệm dày một tấc rùn rầy, khiến chàng liên tưởng đến bộ móng tròn trịa của đàn bà.

Rồi chàng liên tưởng đến Huệ Lan.

V

Vòng vây điệp báo

Thời gian vẫn trôi qua...

Lê Tùng đã gặp lại Huệ Lan. Đêm đêm, chàng ngồi trên ghế đá với nàng, trên bờ sông Sài Gòn, nhìn sang Thủ Thiêm. Huệ Lan yên lặng nhìn chàng hàng giờ. Tiếng ca nhạc quyến rũ từ những nhà hàng sang trọng vọng lại. Song tâm hồn Lê Tùng đã đổi khác, hoàn toàn đổi khác...

Chàng đang chờ đợi...Chờ đợi một việc vô cùng quan trọng sắp xảy ra...

Một đêm kia, Lê Tùng ngồi thờ thẩn trên ghế đá với Huệ Lan. Nàng nắm tay chàng, giọng lo lắng :

— Từ một tuần nay, anh chẳng nói gì hết. Anh sắp có việc làm đáng hoàng rồi, còn lo gì nữa.

Đang mơ màng, Lê Tùng choàng dậy :

— Việc làm nào ?

Huệ Lan ngạc nhiên :

— Ô, anh quên rồi ư ? Tuần trước, hai đứa mình đã vào Chợ lớn. Em giới thiệu anh với hãng chế tạo đồ điện Thành công. Ông giám đốc đã bằng lòng thu nhận anh.

— Ừ nhỉ !

— Anh lạ lùng quá. Em có cảm tưởng là anh không quan tâm mấy đến công việc. Em biết anh còn đa mang cái nghiệp tinh báo đáng ghét. Nhưng anh ơi, người ta đã không cần anh nữa, anh còn lưu luyến làm gì. Em muốn anh sống cuộc đời bình

thường, với vợ con, không bận tâm đến mưu chước và chém giết. Riêng em, em cũng xin thôi ở nhà với anh.

Lê Tùng thở dài :

— Anh không lạ lòng chút nào. Huệ Lan chưa hiểu rõ lòng anh đấy thôi.

Nàng cũng thở dài :

— Em đoán không sai. Anh có chuyện giấu em. Chắc là chuyện quan trọng nên anh lo nghĩ. Thôi em hiểu rồi. Anh lo nghĩ vì em. Anh lo nghĩ vì anh thật lòng yêu em.

Giọng chàng trở nên buồn buồn :

— Em nói đúng. Sau này, em sẽ hiểu anh nhiều hơn. Giờ đây, lòng anh nát như tương. Biết thế, chúng mình đừng yêu nhau nữa. Chúng mình coi nhau như bạn, hoặc coi nhau như đôi trai gái yêu thương bằng nhục dục mà hơn.

— Anh khinh em quá.

— Bậy nào. Anh đâu dám khinh em. Anh quý em hơn mọi vật ở đời. Nếu cần hy sinh tính mạng cho em, anh cũng sẵn sàng. Sẵn sàng bất kỳ ở đâu, và bất kỳ lúc nào. Từ đêm gặp em trước nhà hàng Olympia, anh đã định ninh đoạn tuyệt được với cuộc sống tình cảm chân thành. Song anh đã hiểu lầm em. Anh xấu hổ quá. Em đã có can đảm phi thường khi từ hôn với một người đàn ông giàu có, cao sang, đủ điều kiện mang lại cho em sự sung mãn về vật chất và tinh thần. Em từ hôn để chạy theo một thằng tù, một đứa con đờ, đánh lính giữa sông bạc.

— Em không tin anh là con đờ. Em không tin anh là người coi thường pháp luật. Chắc bên trong còn có uẩn khúc. Lê Tùng ơi, em sắp là vợ chính

thức của anh, sao anh không nói hết em nghe.

Lê Tùng chép miệng :

— Sự thật phũ phàng lắm, em ạ. Đích thật, anh là con đờ. Anh đã đánh lính trong cơn say rượu và tức giận. Tội trạng của anh đã được phơi bày rõ rệt trước tòa. Có lẽ vì em quá yêu anh, quá thương anh nên cố tình biện hộ cho anh đấy thôi.

Giọng Huệ Lan trầm xuống như pha nước mắt :

— Em van anh, anh đừng nói thêm nữa. Em sắp sửa khóc òa lên như đứa trẻ. Thôi, chúng mình về đi. Em hy vọng đêm nay, nằm nghĩ lại, anh sẽ nói sự thật với em. Sống dễ dãi, chết đem đi, em xin hứa giữ kín.

Lê Tùng đứng dậy, nhắc lại như máy câu nói của Huệ Lan :

— Thôi, chúng mình về đi.

Hai người đến đường Tự do. Lữ quán Majestic chan hòa ánh điện. Một ngoại kiều say mèm đang hát nghêu ngao trước rạp chiếu bóng. Hai cô gái làng chơi đang châu đầu dưới gốc cây, mặc cả với một người đàn ông đứng tuổi. Một chiếc xe cây của Công an vụt qua, lố nhố phía sau những mù đàn bà cười toe toét, phấn đánh trắng xóa.

Quang cảnh điển hình của Sài Gòn ban đêm vừa diễn qua mắt chàng. Tuy Huệ Lan đi bên, chàng thấy trống trải lạ lùng.

Tắc xi đậu lại, chàng nói với nàng :

— Anh đưa em về.

Nàng lắc đầu :

— Cảm ơn anh. Đêm nay, em muốn về một mình. Em suy nghĩ chín chắn rồi. Em cần biết

những điều anh giấu trong óc.

— Anh chẳng có gì giấu em cả.

— Em biết. Em đã dò xét những sự thay đổi trên mặt anh. Em đã nhìn kỹ lưỡng mắt của anh. Anh có thể giấu thiên hạ, song không giấu nổi em.

— Huệ Lan.

— Chào anh.

— Mai chúng mình gặp nhau, em bằng lòng không ?

— Em chỉ gặp lại anh, nếu anh chịu nói sự thật.

Chiếc tắc xi đã quẹo vào đường Ngô đức Kế mà Lê Tùng còn băng khuáng trước khách sạn Majestic.

Một cô gái thốn thẹn đến trước mặt chàng, nhoẽn miệng cười. Mùi nước hoa Chanel số 5 phả vào mũi chàng. Lê thường, chàng cười lại, và đưa ngay lời đề nghị sống sượng. Song đêm nay chàng đã mất hẳn thói quen cợt nhả và si tình.

Cô gái cọ vào người chàng, dáng điệu suồng sã hơn. Chàng lắc đầu :

— Cám ơn.

Cô gái dú đờn :

— Anh chê đắt phải không ? Đừng lo, em không đòi nhiều đâu. Anh đẹp trai thế này, em sẵn sàng trừ cho anh một nửa.

— Cám ơn.

— Cám ơn nghĩa là thế nào ?

— Nghĩa là tôi không muốn.

— Gớm khó tính quá.

— Phiền cô nói chuyện với người khác. Tôi đang bận.

— Hừ, dang bạn ! Chứ không phải anh bị nằng cho rơi à ?

Lê Tùng quắc mắt :

— Tôi cấm cô đừng chạm đến Huệ Lan.

Cô gái cười khanh khách :

— À ra, người đẹp là Huệ Lan. Còn em, em là Mộng Lan.

— Cô lam phiền tôi quá.

— Còn anh, anh cũng làm phiền em.

Lê Tùng chống nạnh, giọng cau có :

— Nếu cô không chịu đi, tôi sẽ gọi cảnh sát.

— Trời ơi, lần đầu em được nghe một thanh niên đẹp trai, dĩ tình dọa gọi cảnh sát.

— Tôi nói thật đấy. Có nhìn lại đằng sau sẽ thấy người cảnh sát đứng trước khách sạn. Tôi chỉ cần nói một lời, một lời thôi, cô sẽ bị xúc lên xe cày, đưa về nhà thương Bạc hà.

— Anh làm rồi. Tôi không ngờ một người có tài quan sát như anh lại bị làm một cách ngây thơ như vậy. Anh thử nhìn tôi lần nữa xem, tôi có phải là gái làng chơi không ?

— Nếu cô không làm nghề ấy, thì tôi thành thật xin lỗi. Nhưng tôi cũng yêu cầu cô để tôi yên. Bằng không...

— Anh sẽ gọi cảnh sát ?

— Đúng. Tôi sẽ gọi cảnh sát.

— Về quận, cảnh sát sẽ giam anh và thả tôi về.

— Hừ, trừ phi cô là nhân tình của ông quận trưởng. Và lại, dầu cô là nhân tình nữa, ông quận trưởng cũng không dám thả cô. Tôi sẽ khai rằng cô mưu toan bán dâm trên đường Tự do.

— Tôi sẽ khai rằng anh mưu toan cưỡng hiếp tôi trên đường Tự do.

— Tôi sợ cô rồi. Tôi van xin cô buông tha cho tôi. Cô cần bao nhiêu tiền ?

— Em không cần tiền.

— Vậy cô muốn gì ?

— Giản dị lắm. Muốn anh về nhà em.

— Trời ơi. Rõ ràng cô là gái lang chơi rồi. Trong trường hợp này, tôi cương quyết không chịu.

— Mời anh gọi cảnh sát đi.

— Cô đừng làm giả. Khi ấy, cô sẽ hối không kịp. Tôi cho cô một phút, nếu cô cứ đeo lấy tôi, miễn cưỡng tôi sẽ có thái độ cứng rắn.

Cô gái vẫn cười ngạo mạn :

— Là thật ! Hề mở miệng là nhắc đến cảnh sát. Anh thù cảnh sát lắm phải không ?

Lê Tùng chột dạ. Chàng nhìn thẳng vào mắt cô gái :

— Phải, tôi thù họ lắm. Cô còn nói nữa, tôi sẽ đánh cho cô một cái.

— A, bây giờ anh lại dùng võ thuật rồi. Anh mó vào người tôi, tôi sẽ la lên, và người cảnh sát đứng trước rạp Majestic sẽ chạy lại. Và lần này...

Cô gái trầm ngâm một phút, rồi nói, giọng sắc như dao :

— Và lần này, không phải 6 tháng tù ở như lần trước nữa đâu. Mà là 6 năm.

Lê Tùng rùng mình như bị đánh mạnh vào gáy. Cô gái khoác tay chàng, cười ròn tan :

— Phải, anh có thể bị kêu án tù 6 năm tù. Trên 5 năm, là bị đưa ra Côn sơn. Anh vốn mè

rượu rom bacadi và gái đẹp, thì sống ngoài đảo với gạo lức và cá mắm sao nổi, anh Lê Tùng ?

Lê Tùng bàng hoàng :

— Cô nói to quá.

— Anh yên tâm. Khi cần, tôi còn nói to hàng chục lần như thế. Người cảnh sát không nghe được đâu.

— Và lại, tôi chẳng làm gì phạm pháp để cảnh sát đề ý đến. Tôi ầu đã với nhân viên an ninh, rồi bị bắt, bị tù, tôi đã ở xong 6 tháng, được phóng thích, và trở lại cuộc sống lương thiện.

— Tôi không tin anh trở lại cuộc sống lương thiện.

— Thật đấy, tôi chán hết mọi sự rồi.

— Song anh không chán tiền.

— Chuyện ! Làm người, ai lại chán tiền. Ở Sài Gòn hoa lệ này, chán tiền thì chết.

— Anh còn tiền không ?

— Cảm ơn, tôi đang còn.

— Phải. Những một trăm ngàn, tiêu sao hết. Lần này, Lê Tùng xây xâm máy mặt như bị đánh một quả địa-rét ghè gớm vào cằm.

100.000 ! Phải 100.000. Trong vòng một tháng Lê Tùng đã nặn được 100.000 đồng.

Lần thứ nhất, chàng nhặt được 50.000 trong gói giấy nhật trình trên xe tắc xi, dọc lộ trình từ đường Võ Tánh đến đại lộ Trần Hưng Đạo. Với số tiền «trời ơi, đất hỡi» này, chàng đã thanh toán, được tiền phòng, tiền nợ, và sắm sửa, tiêu pha vật vãnh.

Lần thứ nhì xảy ra đúng một tuần sau. Hôm ấy, chàng đi tắc xi từ bin-dinh đường Trần Hưng

Đạo lên Sài Gòn để xem một phim gián điệp tại rạp Rex. Lúc xe đậu lại trước quán bán hoa Nguyễn Huệ, Lê Tùng nhác thấy một cái gói dưới chân.

Gói này cũng được buộc bằng 4 sợi giây cao su. Lần trước, chàng đã đếm được 4 sợi giây cao su. Lần trước, giấy bọc ngoài là một tờ J.E.O nhật báo Pháp ngữ xuất bản tại Sài Gòn. Lần này, cũng là báo J.E.O.

Mắt Lê Tùng sáng rực. Chàng rút rờ một phút rồi lượm gói giấy để lên băng. Tài xế quay lại :

— Xin ông 15 đồng.

Lê Tùng cầm gói nhật trình lên, cốt cho tài xế thấy rõ. Song người tài xế không để ý. Chàng hỏi hẳn :

— Trước khi chở tôi, anh chở ai ?

Tài xế nhún vai :

— Một người đàn bà. Cô này thuê xe trọn ngày. Tôi đòi 1000, cô ta trả ngay, không mặc cả. Đường như cô ta thuê xe để bắt ghen. Ông chồng có mèo giấu trong bin-đinh thì phải. Cái bin-đinh to tương gần cây xăng ấy mà !

Bin-đinh gần cây xăng là nơi Lê Tùng ở. Tài xế thối lại, chàng mỉm cười biểu luôn số tiền lẻ. Cử chỉ hào hoa của chàng làm người tài xế vui miệng hơn.

— Gớm, tôi ngồi trong xe suốt mấy tiếng đồng hồ, nắng đến chảy mồ mà cô ta không chịu xuống. Đúng 5 giờ chiều, cô ta rút ví biểu thêm tôi một trăm và dặn tôi đón ông lên.

— Đón tôi ? Nghĩa là cô ta chờ tôi ?

— Tôi không biết. Cô ta nói rằng ông là bạn thân của chồng. Ông ra trước, rồi chồng có ta

ra sau. Cô ta phải xuống xe để đánh ghen. Tôi hỏi thật ông : cô vợ bé của bạn ông có xinh lắm không ?

Chàng đáp liêu :

— Xinh. Tôi không ngờ bị dính vào vụ này. Thật ra, tôi không quen lắm. À này, nhà cô thuê xe ở đâu ?

— Là nhỉ ? Cô ta biết ông mà ông không biết cô ta. Tôi đang gác xe ở chợ Bến Thành thì cô ta đến thuê.

— Cô ta độ bao nhiêu tuổi ?

— Độ 25. Thật là kỳ quặc và bí hiểm. Cô ta trông khá đẹp, ăn mặc cũng chải chuốt, và sang trọng ra phết. Có thật ông không quen cô ta không ?

— Thật. Nói dối anh làm gì. Chắc cô ta được bà vợ của ông chồng có mèo thuê để đánh ghen. Vì vậy, tôi không quen mặt.

Lê Tùng xuống xe, vào rạp xi-nê. Chờ đèn sáng, chàng mở gói ra coi. Cũng như lần trước, gói bạc gồm 5 xấp năm trăm mới toanh. Chàng vút tờ báo xuống đất, dút tiền vào túi.

Chàng đã đoán biết 2 gói này ở đâu ra. Chàng kiên nhẫn chờ đợi sự việc sẽ tới.

Và nó đã tới.

Lê Tùng hỏi cô gái :

— Ai nói với cô là tôi có 100.000 đồng ?

— Anh không cần biết, và không nên biết.

— Tôi cần biết và nên biết.

— À, nếu vậy, anh hãy đến nhà tôi.

— Trước khi đến nhà cô, tôi muốn cô nói rõ : ai đang đợi tôi ở đó ?